

ת"פ 54973/09/12 - מדינת ישראל - פמ"ד נגד סטניסלב בן גריגורי זלדין

בית משפט השלום בבאר שבע

30 מאי 2016

ת"פ 54973-09-12 מדינת ישראל נ' זלדין

לפני	כב' השופט רון סולקין
המאשימה	מדינת ישראל - פמ"ד
	ע"י ב"כ עו"ד הינד נאבלסי
נגד	סטניסלב בן גריגורי זלדין
הנאשם	ע"י ב"כ עו"ד עוזי נקש

הכרעת דין

בית המשפט מזכה הנאשם מהעבירות שבכתב האישום.

כתב האישום והשתלשלות הדין

נגד הנאשם הוגש כתב אישום הייחס לו עבירות של קבלת דבר במרמה בנסיבות מחמירות, בניגוד לסעיף 415 לחוק העונשין, תשל"ז 1977; זיוף בכוונה לקבל דבר, בניגוד לסעיף 418 מציעא לאותו חוק; שימוש במסמך מזויף, בניגוד לסעיף 420 לאותו חוק.

העובדות אשר יוחסו לנאשם בכתב האישום הן כדלקמן:

הנאשם שימש כעובד בעסק "פיצה על גחלים" בעיר באר-שבע, בבעלות גב' סלעית סבטון-סבח (להלן: "המתלוננת"), אשר החזיקה בעסק בבעלות שותפים נוספים.

המתלוננת היתה מיופת הכח היחידה בחשבון העסק והיא שנהגה לחתום על שיקים בשם העסק.

בתאריך 31/03/09, הגיע הנאשם בלווית אישה אחרת "מלכי שירותים טכנים" במושב אחוזה, ורכש, בשם העסק, קטנוע מתוצרת PGO 125 סמ"ק, ללא אישורה או ידיעתה של המתלוננת.

עמוד 1

תמורת הקטנוע שילם ב- 12 שיקים המשוכים על שם העסק, בהם מילא את הפרטים, 11 מתוכם בסכום בן ₪ 917 ואחד בסכום בן ₪ 913.

נטען בכתב האישום, כי הנאשם זייף השיקים הללו בכוונה לרמות ולהשיג באמצעותם את הקטנוע, וכי הנסיבות המחמירות הן השילוב בין העבירות, כמות השיקים בהם השתמש הנאשם והסכום הגבוה ששולם במרמה.

במענה לכתב האישום נמסר מפי ההגנה, כי הנאשם היה שותף בעסק, אשר הבעלים האמיתיים שלו היה דווקא בעלה של המתלוננת, בשם שי סבא, ורק נרשם פורמלית על שם רעיתו. בחלק מהזמן היה העסק רשום גם על שם רעית הנאשם.

לטענת ההגנה, במהלך פעילות העסק נרכשו 4 קטנועים לצורך שליחויות. בנוגע לאירוע המתואר בכתב האישום, היתה כוונה לרכוש שני קטנועים ולא קטנוע אחד; הם נרכשו ע"י הנאשם והמתלוננת יחדיו, בעבור עסק נוסף שנוהל ע"י בעלה של המתלוננת ("סושי בר"), אשר היה צמוד לעסק הפיצה. לא זו אלא, נטען, כי לאחר שהיתה בעיה עם אישור השיקים שנמסרו תמורת הקטנועים הללו, ה"יצבו הנאשם והמתלוננת יחדיו בבנק והביאו אישור מהבנק על כך, שהשיקים יכובדו.

בהתאם לאישור, נתאפשר להם לרכוש קטנוע אחד בלבד בשיקים המשוכים ע"י אותו חשבון, בתשלומים, ואילו הקטנוע הנוסף נרכש באמצעות שיקים של שותף אחר בעסק ה"סושי בר".

עוד נטען, כי הקטנוע מושא כתב האישום נרכש בהזמנה על שם עסק הפיצה; הובא לעסק ע"י הנאשם והמתלוננת יחדיו ברכב עם וו גרירה ובעגלה השייכת למוסך מלכי.

לטענת הנאשם, לידתה של התלונה בסכסוך שפרץ בין הנאשם לבין המתלוננת ובעלה.

עוד צוין מפי ההגנה במסגרת דיון המענה כי תיק החקירה נסגר בהחלטת פרקליטות מחוז דרום מחוסר ראיות ונפתח מחדש רק בעקבות פנית המתלוננת.

ההגנה עמדה על חקירת כל עדי התביעה המנויים בכתב האישום.

סקירת התמונה הראיתית

מטעם התביעה העידו ע.ת. 1 - המתלוננת; ע.ת. 2 - מר מלכיאל פרץ - בעלי המוסך; ע.ת. 3 - רס"ב בדימוס משה אגם, חוקר משטרה; ע.ת. 4 - רס"ר אורן וקנין, חוקר משטרה.

עמוד 2

התביעה ויתרה על העדת ע.ת. 5 בכתב האישום, אך וזו הושמעה, בסופו של דבר, מטעם ההגנה.

מטעם התביעה הוגשו המוצגים הבאים:

- צילומי שיקים ת/א' - ד';
- הזמנה מס' 23135 מחברת ד.ל.ב. מוטו ספורט בע"מ - ת/2;
- הזמנה מס' 23136 מחברת ד.ל.ב. מוטו ספורט בע"מ - ת/3;
- צילום ת.ז. של הנאשם - ת/4;
- אישור רישוי שינוי בעלות ברכב - ת/5;
- החלטה בש"א 3990/09 מיום 23/10/09 - ת/6;
- קבלה זמנית בקשר להזמנה 23136 - ת/7;
- אמרת הנאשם מיום 06/12/10 - ת/8;
- מזכר ע.ת. 3 מיום 30/11/10 - ת/9;
- מזכר ע.ת. 3 מיום 20/12/10 - ת/10;
- 5 מזכרים שנערכו ע"י ע.ת. 3 מתאריכים 02/01/12 ; 09/01/11 ; 06/02/11 ; 09/03/11 - ת/11 א' עד ה';
- מזכר ע.ת. 3 מיום 21/10/10 - ת/12;
- מזכר ע.ת. 4 מיום 22/05/12 - ת/12א';
- מזכר ע.ת. 4 מיום 01/08/12 - ת/13;
- מזכר ע.ת. 4 מיום 12/08/12 - ת/14;
- מסמך מאת חב' ד.ל.ב. מוטו ספורט בע"מ נושא תאריך 22/05/12 - ת/15;
- מעטפה ובה 8 שיקים מקוריים - ת/16 (הוחזרה למשמרת התביעה).

מטעם ההגנה העידו ע.ה. 1 - הנאשם; ע.ה. 2 - מר ירון משה, יועץ מס; ע.ה. 3 - גב' אילונה זללייב, עובדת "לאומי צ'ק" במועד הרלוונטי; ע.ה. 4 - מר אלירז מרציאנו, עובד פיצה על גחלים במועד הרלוונטי; ע.ה. 5 - מר אלן אברהם ללוצשוילי, עובד פיצה על גחלים במועד הרלוונטי; ע.ה. 6 - גב' ונרה זלדין, רעיית הנאשם.

עמוד 3

מטעם ההגנה הוגשו המוצגים הבאים:

הסכם שותפות מתאריך 08/0/908 - נ/1;

פרוטוקול דיון בש"א 3990/09 מיום 23/10/09 - נ/2;

דפי חשבון - נ/3;

מסמך בנק מזרחי טפחות בע"מ מתאריך 26/03/09 - נ/4;

שלוש שאלות ממושרד הרישוי - נ/5;

תמונת הקטנוע - נ/6;

הסדר תשלומים במע"מ - נ/7;

תשלומי משכורת - נ/8;

אסופת מוצגים מטעם ההגנה - נ/9;

הצהרה בכתב מטעם ע.ה.5 - נ/9א'.

יצוין, הוגשו שני מוצגים שסומנו ת/12 וכן שני מוצגים שסומנו נ/9. בהכרעת דין זו תתווסף האות א' למוצג המאוחר מביניהם.

להלן, יזכור בית המשפט את תוכנם של העדויות והמוצגים הרלוונטיים להכרעה בלבד.

ראיות התביעה

ע.ה.1 - המתלוננת. בעת שמיעת עדותה, לא עבדה והשלימה לימודים לתעודת הוראה.

בחקירתה הראשית סיפרה, כי לה ולבעלה היתה פיצה בעיר העתיקה בבאר-שבע. הנאשם היה שליח בפיצה ולאחר מכן גם לימד אותו בעלה של המתלוננת להכין פיצות. היחסים ביניהם היו טובים מאוד והנאשם היה "בן בית" אצל המתלוננת ובעלה.

העסק פעל משנת 2001 ועד שנסגר בשנת 2009 או 2010.

לטענת העדה, כאשר יצאה לשמירת הריון, הנאשם ניהל בעבורה את העסק, לרבות הכנת הבצק; הזמנת סחורות. מידי

ערב היה מגיע אליה הביתה והם היו עוברים על ההפקדות וההזמנות. העדה היתה מכינה שיקים על מנת שהנאשם יוכל לשלם בגין ההזמנות. הנאשם היה "יד ימינה".

לטענת העדה, חשבון הבנק שבו נוהלו ענייניו של העסק היה על שמה בלבד, כאשר מי אחר לא יכל לבצע כל פעולה בחשבון, למעט מסירה של תיק הפקדות.

העדה טענה, כי אינה מכירה כלל את מוסך "מלכי" או את חב' ד.ל.ב. מוטו בע"מ, מהם נרכש הקטנוע מושא כתב האישום. לטענתה, נודע לה על רכישת הקטנוע רק כאשר קיבלה הודעה מלשכת ההוצל"פ, כי נרכשו קטנועים משם וכי השיקים שמסרה לא כובדו.

לדברי העדה, פנתה ללשכת ההוצל"פ, צילמה את השיקים ואז התברר לה שמדובר בשיקים שאינם בכתב ידה או בחתימתה. לטענת העדה, מעולם לא רכשה את הקטנוע מושא כתב האישום וגם לא את הקטנוע הנוסף.

כשנשאלה בנוגע לטענת הנאשם, כי שימש כשותף בעסק, הסבירה כי בשלב מסוים עזב בעלה את העסק ונכנס במקומו שותף אחר בשם חיים דיעי, אך אותו שותף חזר בו לאחר מספר חודשים וביקש לצאת מהעסק; או אז רכש הנאשם את חלקו של אותו שותף בעסק, 49%.

נערך חוזה ובו התחייב השותף לשעבר חיים דיעי לכסות את חלקו בחובות טרם כניסת הנאשם כשותף, אך החובות לא כוסו על ידו, ולכן - בוטל החוזה והנאשם לא שימש, בסופו של דבר, כשותף, על אף שהיתה כוונה כזו.

לטענת העדה, בגין מעשיו של הנאשם וכן מקרים נוספים בהם השתמש בשיקים שלה (שאינם מנויים בכתב האישום), הגיעה לפת לחם וחרב עליה עולמה.

לטענת העדה, ככל הנראה, נרכש הקטנוע בגין עסק אחר אותו פתח הנאשם, כעבור תקופה, בעיר אשקלון.

העדה אישרה, כי כאשר נפתח עסק הפיצה, היתה מעורבת ברכישת שני קטנועים מבחור בשם איתי נגר סייקל, אך מעולם לא רכשה קטנוע כלשהו מהעד מלכיאל פרץ או מהמוסך שבבעלותו.

העדה הכחישה, כי היתה מעורבת בפניה לבנק לקבלת אישור לשיקים ששולמו בגין הקטנוע מושא כתב האישום וכן כי נסעה עם הנאשם להביא את הקטנועים לבית העסק.

בחקירתה הנגדית, עמדה העדה על טענתה כי הנאשם לא שימש כשותף בעסק, וזאת על אף שהוצג להסכם השותפות נ/1, שנערך אצל עו"ד. חרף דברי העדה, כי ההסכם בוטל בהודעה בכתב - לא היה בידה להציג האישור על ביטולו.

העדה לא יכולה היתה לציין מה היתה משכורתו של הנאשם, אשר שימש לטענתה, כעובד בעסק.

כשהוצג לעשה הפרוטוקול נ/2, שם נאמר, כי העדה היא שרכשה את הקטנועים בכספה והנאשם רשם אותם על שמו, ולא נאמר, כי העדה אינה מודעת כלל לרכישת הקטנועים, השיבה, כי התכוונה לשני הקטנועים הראשונים שנרכשו על ידה. כשעומתה עם כך, כי אותם קטנועים לא נרשמו על שם הנאשם, השיבה כי בנוגע לקטנועים שאחד מהם נזכר בכתב האישום, לא הכירה את הקטנועים האלה בכלל.

כשנשאלה על בית העסק של ע.ת.2 מלכיאל פרץ במושב אחוזם, השיבה, כי המוסך מוכר לה, היות שבעליו - ע.ת.2, הוא מכר של אביה, שגם הוא רוכב אופנוע.

כשעומתה עם כך, שהעד ע.ת.2 הינו חבר טוב של אביה, השיבה, כי שניהם רוכבי אופנועים באגודת "שועלי המדבר".

העדה אישרה, כי מידי פעם היו קטנועים של בית העסק מטופלים במוסך של העד ע.ת.3. למרות זאת, טענה, כי לא הכירה את ע.ת.2, אלא לאחר חשיפת המקרה.

כשעומתה עם כך שבשיחה שערך החוקר ע.ת.3 עם העד ע.ת.2 נמסר, כי ביחד עם הנאשם הגיע, בעת רכישת הקטנוע מושא כתב האישום, בחורה בשם "סלעית" וכי היא שחתמה על השיקים - עמדה על כך, כי לא היתה מעורבת בעסקה.

כשעומתה עם כך, שאחד הקטנועים שנרכש שימש לצורך עסק "סושי בר", ואם כך - מה היתה מטרת הנאשם לזייף שיקים לצורך רכישת קטנוע לעסק שאין לו קשר אליו, השיבה כי אינה יודעת.

העדה אישרה, כי לאחר רכישת הקטנועים - התקבלה לשרות קבע בצה"ל, וכבר לא היתה מעורבת בעסק.

כשעומתה עם כך, כי הסדר תשלומים במע"מ בגין העסק "פיצה על גחלים" בוצע אל מול רעיית הנאשם השיבה, כי אינה מבינה מהו אותו מסמך שהוצג לה וכי רואה אותו בפעם הראשונה.

כשעומתה עם כך, כי בתלושי השכר לעובדים בעסק "פיצה על גחלים" נרשם שם העסק "סלבה על גחלים", כלומר - העסק נקרא בפועל על שם הנאשם, השיבה כי הנאשם רמאי וזייף את התלושים.

העדה אישרה, כי תיק החקירה נסגר בהחלטת פרקליטות מחוז דרום ונפתח לאחר פניה מטעמה לפרקליטות מחוז דרום.

עוד אישרה העדה, כי בינה לבין הנאשם מתנהלים סכסוכים אזרחיים וכי היא תובעת אותו בגין סכומים ניכרים העולים

מעל ל- 100,000 ₪.

כשעומתת עם כך, כי באמרתה במשטרה מסרה כי היתה מודעת לכך שהאופנועים נרכשו על ידי הנאשם, רק לא ידעה שהרכישה בוצעה בשיקים שלה, השיבה כי ידעה שהנאשם קונה קטנועים אך לא ידעה למה הם משמשים.

בחקירתה החוזרת, חזרה על כך, כי כאשר היתה בשמירת הריון ניהל הנאשם את העסק.

לטענה, בתקופה זו עבד הנאשם כמעט 24 שעות ביממה. העדה סיפרה, כי באותה תקופה הגיעה להסכם בעל פה עם הנאשם כי כל ההכנסות מהעסק תעבורנה אליו, והוא יפריש לה סך בן 5,000 ₪ בכל חודש.

לשאלות בית המשפט, השיבה העדה, כי הקטנועים נרכשו בתקופה בה ילדה את בנה, ולא חזרה לפעילות בעסק. בסמוך לאותו מועד, התגייסה לקבע. באותה תקופה, הנאשם היה מנהל את העסק ואמור היה להעביר לה 5,000 ₪ בחודש בגין חלקה.

כשנשאלה, האם מצב כפי שתואר על ידה אינו בגדר שותפו בעסק, השיבה כי נקלעה לאותו מצב, אך למרות שהנאשם קיבל את כל הרווחים, לא היה מעולם שותף בעסק.

בחקירה חוזרת להגנה בעקבות שאלות בית המשפט, אישרה, כי העסק נסגר בתאריך 06/08/09, אך לא יכולה היתה למסור תשובה לשאלה באיזה חודשים ניהל הנאשם את העסק והפריש לה סך בן 5,000 ₪ בחודש.

בסיום דבריה, ייחסה את סגירת העסק לנאשם, אשר תואר על ידה כערמומי.

ע.ת. 2 מר מלכיאל פרץ - סיפר, בחקירתו הראשית, כי הוא בעל מוסך לאופנועים. לדבריו, הנאשם היה בקשר שוטף עימו בנוגע לטיפולים בקטנועים ששימשו את עסק הפיצה. בשלב מסוים, פנה אליו הנאשם בבקשה לרכוש קטנוע או שניים, וקיבל הצעת מחיר. הנאשם הגיע ופתח הזמנה לשני קטנועים חדשים, אותם הזמין הנאשם מהיבואן. בגין כל אחד מהקטנועים נפתחה הזמנה נפרדת.

המסמכים ת/2 - ת/3 הם ההזמנות. ת/4 הוא צילום ת.ז. של הנאשם, ת/6 הוא העברת בעלות של אחד הקטנועים על שם אליהו פרנק, שם שאינו מוכר לו.

השיקים ת/1 א' - ד' הם שנמסרו לו כחלק מהתשלומים בגין הרכישה.

לדברי העד, בתאריך 31/03/09 הגיע אליו הנאשם ביחד עם בחורה "איזושהי בחורה וילד או ילדה קטנים". לדבריו, לא התמקד בבחורה, אך זוכר כי היתה בלונדינית עם ילד.

לדבריו, הנאשם מילא את השיקים וביקש מאותה בחורה לחתום עליהם. הנאשם קרא לה בשם "סלעית".

לדבריו, זוכר כי לאותה בחורה היה מבטא רוסי.

לדבריו, נערכה בדיקה לשיקים שנמסרו באמצעות חברת "לאומי צ'ק".

העד סיפר, כי הכיר את הנאשם עוד מקודם בעקבות היכרותו עם אביה של המתלוננת.

עוד סיפר, כי תיקוני הקטנועים בוצעו בהקפה ונותר חוב של הנאשם כלפיו עד היום.

העד לא הכיר את המתלוננת קודם, רק את אביה.

בחקירתו הנגדית, עומת עם המזכר ת/ 10, בו מסר לחוקר ע.ת.3, כי את העסקאות ביצעו הנאשם ביחד עם בחורה בשם סלעית שאת אביה הוא מכיר, השיב כי הוא חושב שזה נכון ושזה מה שנאמר.

כשעומת עם כך, כי לאחר אותה שיחה, נמנע מלהתייצב לחקירה השיב, כי יתכן ששכח מהחקירה, כי היה עסוק וכי כל העניין הזה אינו מעניין אותו.

עוד טען, כי לא נאמר לו שהוא חייב לבוא.

לשאלה האם אחרי השיחה המתועדת במזכר שוחח עם אביה של המתלוננת, השיב כי מאמין שכן.

כשנשאל מדוע לאחר מכן, כאשר נגבתה אמרתו בבית העסק שלו, שינה טעמו ומסר כי המדובר היה בבחורה עם מבטא רוסי, השיב כי חשב באותו הרגע שזו המתלוננת - ביתו של "סבטון".

עוד הוסיף, כי בוודאות זו אינה הבחורה שיושבת באולם - המתלוננת.

לשאלה האם נאספו הקטנועים ישירות מהיבואן באמצעות עגלה שהוא מסר לנאשם, השיב כי בדרך כלל זה אינו קורה, אך היו מקרים כאלה.

ע.ת. 3 רס"ב בדימוס משה אגם, שימש כחוקר מטעם משטרת ישראל. בחקירתו הנגדית השיב, כי העד ע.ת.2 סתר, במהלך גביית אמרתו, את הפרטים שמסר בתשאל הטלפוני המתועד במזכר ת/ 10, וכי בתשאל אמר העד במפורש, כי הבחורה שהיתה עם הנאשם היא סלעית.

כשעומת עם כך, כי תיעד קבלת מסמכים מהנאשם, בעת חקירתו, אך המסמכים אינם מצויים בתיק, עמד על כך, כי זכור לו שנאספו מסמכים.

ע.ת. 4 רס"ר אורן וקנין, שימש כחוקר במשטרת ישראל. בחקירתו הנגדית, אישר כי פנה לחב' "לאומי צ'ק" על מנת לברר הטענה, כי המתלוננת אישרה שימוש בשיקים. לטענתו, במאגרי חב' "לאומי צ'ק" לא נמצא תיעוד לדבר. כשנשאל מדוע לא זומנו מסמכי ההזמנה, לרבות האישורים על קבלת הקטנועים מהיבואן, השיב כי באפשרות ההגנה להגיש בקשה מתאימה.

עד כאן עדי התביעה.

הנאשם בחר להעיד. בחקירתו הראשית, סיפר, כי במקצועו הוא מהנדס מכונות, וכיום עובד בעבודה חלקית כמטפל במבוגר ולומד טכנאי סלולר. לדבריו, הכיר את בעלה של המתלוננת, עוד בטרם שהוא עצמו הכיר את המתלוננת והתחתן עמה. העד עבד מספר שנים בבית העסק.

לאחר תקופה, בני הזוג סבח הכניסו שותף בשם חיים דיעי לעסק, אך זה האחרון לא הסתדר עימם ועזב לאחר 4 חודשים. אז קיבל הנאשם הצעה להיכנס כשותף. הסכם שותפות נחתם בתאריך 14/09/08. במסגרת הסכם, התחייבו השותפים הקודמים לכסות את החובות.

לדבריו, בניגוד לדברי המתלוננת, ההסכם לא בוטל. הנאשם לא שילם בגין כניסה לשותפות היות שהשותף הקודם חיים דיעי לא כיסה את חובותיו.

לדברי הנאשם הוא שהפעיל את העסק החל ממועד הסכם השותפות ועד ליום 06/08/09, כאשר העסק נסגר בהחלטה חד צדדית של המתלוננת.

לדבריו, פעל העסק שעות ארוכות, החל מ- 11:00 ועד 04:00 לפנות בוקר, פרט לימי שבתות וחגים.

הנאשם אישר, כי היה יושב עם המתלוננת לעבור על החשבוניות.

תחילה, פעל בעסק על בסיס מזומן בלבד. בחודש 12/08 פתחה המתלוננת את חשבון הבנק ממנו נמשכו השיקים נושא כתב האישום וביום הפתיחה נטלה הלוואה בסך 45,000 ₪ לכיסוי חובות.

מאותו יום, החל הנאשם להפקיד לחשבון זה את פדיון העסק וגם נמשכו מאותו חשבון כספים לצורך ניהול העסק. לדבריו, היה אמון מוחלט בינו לבין המתלוננת.

לדברי הנאשם, בחודש 03/09 הגיע החשבון ליתרת חובה בת 55,000 ₪, הכל בשל משיכות של המתלוננת (הוצג דף חשבון נ/ 3).

לדברי הנאשם, באותה תקופה גילתה המתלוננת, כי בעלה שריו בחובות וכי הוא משתמש בסמים מסוג "קריסטל".

לדברי העד, המתלוננת או בעלה היו חותמים על שיקים, אשר הוחזקו בעסק, והוא היה ממלא את השיקים ומוסר לספקים.

לדבריו, בחודש 01/09 הגיעו הוא ובני הזוג סבך למסקנה, כי יש להרחיב את העסק, היות שהם היחידים המבצעים משלוחים בשעות הלילה. לצורך כך, הוחלט לרכוש קטנועים נוספים וכן קופות ממוחשבות. עפ"י התכנית היו המשלוחים אמורים להיות מבוצעים גם בגין עסקים שכנים.

לדבריו, באותה העת היו רק שני קטנועים פעילים בבית העסק, והיה צורך בקטנועים נוספים.

הנאשם סיפר, כי נרכשו שני קטנועים, האחד - באמצעות שיקים של המתלוננת. השני, באמצעות שיקים שנמסרו ע"י בעלה של המתלוננת מחשבון של שותף בעסק אחר. ההסכם היה, כי מחיר הקטנועים יוחזר באמצעות התקזזות בגין המשלוחים שיבוצעו בעבור אותו עסק נוסף.

לדברי הנאשם, כל עוד פעל העסק, כובדו השיקים. לדבריו, לא סביר כי המתלוננת לא הבחינה ב- 8 שיקים שכובדו, שכן נהגה לעבור על החשבון. כאשר נסגר העסק, בחודש 03/09, החלו לחזור השיקים.

הנאשם הציג אישור (נ/4) אשר, לטענתו, הוצא ע"י המתלוננת לצורך העברה לחב' "לאומי צ'ק" על מנת שתאשר את מסירת השיקים.

לדברי הנאשם, באחד הימים הגיע, ביחד עם עובד נוסף ע.ה.5, לבית העסק. המתלוננת עמדה בפתח בית העסק ואמרה שאינה מעוניינת להפעיל אותו עוד ושעו"ד שלה המליץ לה לפנות להליך של פשיטת רגל. המתלוננת נטלה 4,000 ₪ במזומן מקופת העסק לדבריה כדי לשלם משכנתא. אז סגרה את העסק ומיד לאחר מכן פנתה לבקש צו הרחקה מהעסק כנגד הנאשם.

הנאשם פנה לבית המשפט בבקשה לצו מניעה, אך בקשתו נדחתה.

הנאשם אישר, כי בתקופה האחרונה נוהל העסק כך שהמתלוננת קיבלה סך בן 5,000 ₪ מידי חודש ויתרת הרווחים הלכו לידיו.

הנאשם הוסיף, כי הוא ורעייתו נהגו לחתום ערבות לספקים בגין חובות העסק, ובגין כך אף נתבע ע"י ספקים שונים.

לדברי הנאשם, אחד הקטנועים נשאר בעסק וקטנוע נוסף נמסר לו ע"י השותף של בעלה של המתלוננת בעסק "סושי בר".

לדבריו, פנה למשרד הרישוי בבקשה להקפיא רישיון הרכב של הקטנוע שנשאר בעסק.

הקטנוע השני גם הוא הורד מהכביש והוא מעוקל ולא ניתן לעשות בו שימוש (הוצגו מסמכים ממשרד הרישוי - נ/5).

לדברי הנאשם, הגיע למוסך שבבעלות ע.ת.2 ביחד עם המתלוננת להזמין את הקטנועים. לאחר שהעסקה לא קיבלה אישור, חזרו לבאר-שבע. המתלוננת הסדירה אישור לרכישת קטנוע אחד וסוכם כי השני ירכש באמצעות השיקים של השותף הנוסף בעסק "סושי בר".

העד חזר למוסך של ע.ת.2 למסור את השיקים. לאחר מספר ימים, התקשר אליו ע.ת.2 ומסר, כי רכבו נגנב, וכי בשל כך על הנאשם לאסוף את הקטנועים ישירות מהיבואן.

ע.ת.2 מסר לנאשם עגלה, אשר חוברה לרכבו של אביה של המתלוננת, והנאשם נסע ביחד עם המתלוננת להביא את הקטנועים. לדברי הנאשם, המתלוננת היא שחתמה על תעודות הקבלה של הקטנועים.

בחקירתו הנגדית, סיפר הנאשם, כי עבד בעסק כ- 5 שנים. במהלך השנים, הושכר העסק למשך שנה לידי אחר בשם קובי סלע. לאחר מכן, נטל אותו בחזרה בעלה של המתלוננת. בהמשך, הוכנס השותף חיים דיעי למספר חודשים. באותה תקופה, התנהל העסק על שם בעלה של המתלוננת, והוא (הנאשם) היה שכיר בלבד.

בשלב מסוים, בעלה של המתלוננת פתח עסק נוסף "סושי בר" והעביר למתלוננת את הניהול הכספי של עסק הפיצה. הנאשם החל להתנהל אל מול המתלוננת. היות שהשותף חיים דיעי עזב את העסק והותיר חובות, נערך הסכם שותפות, במסגרתו הועבר חלקו של חיים דיעי בעסק לנאשם, כאשר חיים דיעי התחייב לכסות את חלקו בחובות. באותו שלב, נפתח חשבון בנק חדש של העסק על שם המתלוננת. זה כבר היה כאשר הנאשם היה שותף בעסק.

לדבריו, השיקים מולאו באופן שוטף על ידו, כאשר המתלוננת או בעלה היו חותמים עליהם.

הנאשם והמתלוננת היו יושבים באופן תדיר לעבור על החשבונות.

לדבריו, הכיר את ע.ת.2 לאחר שאביה של המתלוננת המליץ עליו כמי שיטפל בקטנועים של העסק.

בהתייחס לגרסתו המאוחרת של ע.ת.2 בחקירתו במשטרה, הכחיש העד, כי הגיע אליו עם אישה בעלת מבטא רוסי

ועמד על כך, כי המדובר היה במתלוננת. העד הוסיף, כי ע.ת.2 הוא חבר של אבי המתלוננת.

לדברי הנאשם, טענותיה של המתלוננת מגוחכות, הרי היו בידו בכל יום אלפי ל"כ כפדיון העסק, והכל הושקע בעסק עצמו. אם היה רוצה לרכוש לעצמו דברים, היה יכול לעשות זאת.

לדבריו, בשלב מסוים שם העסק הפך להיות "סלבה על גחלים" כלומר נקרא על שמו של הנאשם. אשת הנאשם היא שנרשמה כעוסק מורשה ואף הוציאה התלושים לעובדים.

לדבריו, לא יתכן שרעייתו היא שהגיעה למוסך של ע.ת.2 ביחד עמו. היא אינה בלונדינית ואף היתה, באותה העת, בהיריון בחודש שמיני.

הנאשם עמד על כך, כי הסכם השותפות לא בוטל.

לשאלות בית המשפט, השיב העד, כי חתם בעצמו על ההזמנה לנוכח האמון שהיה בין הצדדים, או, בלשונו: פעל "בעיניים עצומות".

בחקירה חוזרת להגנה בעקבות שאלות בית המשפט, סיפר, כי המתלוננת נאלצת לטעון, שלא היתה מודעת לרכישות, במסגרת התגוננותה אל מול הגורמים שתובעים אותה, כדי שתוכל לטעון לפעולה בתום לב.

ע.ה.2, מר ירון משה, משמש כיועץ מס. בחקירתו הראשית סיפר במועדים הרלוונטים שימש כיועץ מס לעסק שבבעלות המתלוננת ובעלה. לדבריה, שימש גם כיועץ מס לעסק "סלבה על גחלים" או "ונרה", שבבעלות הנאשם. כשהוצגו להם תלושי משכורת של העובדים בעסק הפיצה משנת 2009 אישר, כי התלושים הוצאו על ידי משרדו, וכי מספר העוסק בתלושים וכן בטופס הסדר מול מע"מ, לא התייחס למתלוננת.

לדברי העד, חדל ליצג את העסק לאחר שנסגר והנאשם ורעייתו נעלמו והותירו חוב למשרדו.

בחקירתו הנגדית, אישר כי העסק "סלבה על גחלים" אשר פעל, ככל נראה, בשנת 2009, היה על שם ונרה, רעית הנאשם. לשאלה מדוע נוהל העסק, במשך הזמן, על ידי שני עוסקים מורשים, השיב כי ככל הנראה המדובר היה בשותפות, אם כי הוא אינו בהכרח מודע לפרטי השותפות. לדבריו, תלושי המשכורת מלמדים שהנאשם הוא שהפעיל את העסק.

העד סיפר, כי אינו יכול לדעת למה בדיוק מתייחס חוב המע"מ בהסדר שנערך עם רעית הנאשם. כן מסר, כי על פי העולה מטופס ההסדר, היתה המתלוננת ערבה לאותו הסדר.

בסיום העדות, התחייב העד לבדוק האם קימת רשימת מצאי לעסק של המתלוננת ובעלה או לעסק על שם הנאשם ורעיתו, ולהמציאה לבית המשפט.

ע.ה. 3, גב' אילונה זללייב, שמשה, במועדים הרלוונטיים, כעובדת חברת "לאומי צ'ק". על פי נהלי החברה, הלקוחות - בעלי עסקים העובדים עם החברה, מחויבים לזהות מי שמוסר שיק באמצעות תעודת זהות ולהתקשר לחברה למסירת פרטי הלקוח ופרטי השיק. אם יש אישור - בעל העסק רשאי לקבל את השיק ואם אין אישור - חברת לאומי צ'ק לא תהיה אחראית לפדיון השיק.

אם ניתן אישור והשיק חזר - תשפה החברה את בעל העסק.

כשהוצגו לעדה, בחקירתה הראשית, השיקים ת/א1 - ד', השיבה מיד, כי המדובר בשיקים משנת 2009, וכי על גבי החותמות שעליהם קיים מספר אישור. עוד הוסיפה, כי על פי נהלי החברה, נדרש המעסיק לקבל רק שיק שנמסר על ידי בעל השיק עצמו ונחתם על ידו.

ע.ה. 4, מר אלירז מרציאנו שימש, בתקופה הרלוונטית כעובד בעסק "פיצה על גחלים". בחקירתו הראשית סיפר, כי הנאשם היה מנהל שלו ושותף בעסק, כך הבין מתוך ההתנהלות והדיבורים בעסק. כשהגיע לעסק, בשנת 2008, היו שני קטנועים, אבל אחר כך התווספו עוד שניים, ובסוף היו חמישה קטנועים. שניים מהקטנועים היו של חברת PIGGO, אחד מהם שחור עם עיטורי מדבקות בצבע אדום, ואחד אדום.

בחקירתו הנגדית אישר, כי גם המתלוננת היתה בעלת הבית. העד לא יכול היה לפרט את חלוקת התפקידים המדויקת, לטענתו לא עסק בנושא החשבונות העסקיים.

ע.ה. 5, מר אלן אברהם ללוצשוילי, שימש אף הוא, במועד הרלוונטי כעובד בעסק. בחקירתו הראשית, סיפר כי הנאשם היה שותף בעסק ביחד עם המתלוננת. הנאשם הוא ששילם לו את המשכורת. לפי זכרונו היו בעסק, ארבעה קטנועים. באחד הימים הגיעה המתלוננת, סגרה את התריס ואמרה "היום לא עובדים" מאז, חדל העסק לעבוד. כיום, משמש העד כמהנדס בתחום הבניה.

בחקירתו הנגדית, עמד על כך, כי הנאשם היה שותף בעסק. לדבריו, על אף שלא היה מעורב בחשבונאות של העסק, כל עובד בעסק יודע מיהו בעל הבית.

לדבריו, לאחר סיום העבודה, שילם לו הנאשם מחצית המשכורת האחרונה, והמחצית השניה אמורה היתה להשתלם על ידי המתלוננת, אך לא שולמה לו עד היום. העד אישר חתימתו על המוצג נ/9, בו מאשר קבלת מחצית הזכויות המגיעות לו בגין עבודתו, מהנאשם. יצוין, באותו מסמך נרשם, כי העסק נוהל בשותפות בין הנאשם לבין בעלה של המתלוננת.

ע.ה. 6, גב' ונרה זלדין, רעית הנאשם, סיפרה, בחקירתה הראשית, כי בבעלותה היתה חנות מתנות, אך בשנת 2008

ירדה העבודה. בעלה - הנאשם, עבד בפיצה שבבעלות בעלה של המתלוננת. כשהתפרקה השותפות עם חיים דיעי, הוצע לנאשם להיכנס לעסק כשותף. לאור כך שלמתלוננת ולבעלה היו חובות, והמתלוננת התגייסה לצבא קבע, נרשם העסק על שם העדה. בסמוך לפני כן, סגרה העדה את חנות המתנות.

העדה סיפרה, כי המתלוננת לא יכולה היתה לרשום העסק על שמה בהיותה בצבא קבע; בעלה היה בחובות. לכן, נרשם העסק על שם העדה. רואה החשבון הסב את מספר העוסק המורשה בהתאם.

לדברי העדה, החוב במע"מ היה במקור בגין החנות אותה ניהלה, אך המתלוננת סייעה לה לשלם את החוב על מנת שניתן יהיה לרשום את העסק החדש על שמה.

לדברי העדה, בעלה והיא נכנסו לעסק "בכל הכוח". העדה היתה מגיעה לעסק בשעה 23:00 לנהל רישום של ההכנסות וההוצאות.

בסופו של דבר, קרס העסק ולא נותר להם אפילו כסף לקנות חלב או לחם או מזון לתינוק.

העדה סיפרה, כי גם היא ובעל ה נתונים בהליך פשיטת רגל, וזאת לאחר שנתבעה על ידי ספקים שונים.

עד כאן עדי ההגנה.

טענות הצדדים

התביעה מבקשת מבית המשפט לאמץ את גרסת המתלוננת אשר מתחזקת, לשיטתה, בעדותו של ע.ת. 2, אשר, גם זאת לשיטתה, מסר גרסה עקבית לבית המשפט. לגרסת המתלוננת, היא היחידה אשר ניהלה את העסק והיתה בעלת הסמכות לבצע רכישות בעבורו, ולא נתנה הסכמתה לרכישת הקטנוע מושא כתב האישום.

ההגנה טוענת כי הוכח, שהנאשם היה שותף בעסק וניהל אותו בתקופה הרלוונטית, בה שהתה המתלוננת בשמירת הריון, בחופשת לידה, ולאחר מכן התגייסה לצבא קבע.

לטענת ההגנה, נרכש הקטנוע לצורך העסק והנאשם לא עבד, באותה תקופה, בכל עסק אחר.

לטענת ההגנה, השיקים שנמסרו לצורך רכישת הקטנוע חזרו עוד לפני מועד סגירת העסק.

ההגנה הפנתה לפרוטוקול נ/2, שם מסרה המתלוננת, כי היא זו שרכשה את הקטנועים והנאשם רשם אותם על שמו.

ההגנה עותרת להעדיף את גרסתו הספונטנית של ע.ת. 2 כפי שמשקפת בזיכרון הדברים ת/10.

ההגנה מבקשת לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו.

דין והכרעה

למעשה, השאלה העומדת להכרעת בית המשפט בפרשה זו מצומצמת בהיקפה. על אף שבין הנאשם ורעיתו לבין המתלוננת ובעלה משתרעת תהום עמוקה של מחלוקות וטענות הדדיות, הרי, בכל הנוגע לכתב האישום דנן, על בית המשפט לקבוע, האם עלה בידי התביעה הכללית להוכיח, במידת הודאות הנדרשת בפלילין, כי הקטנוע מושא כתב האישום נרכש בשיקים שנמסרו שלא בידיעת המתלוננת; שלא בהרשאתה והחתימה עליהם איננה חתימתה.

יאמר כבר כעת, שני הצדדים לפרשה - הן הנאשם והן המתלוננת, לא עשו על בית המשפט רושם כזה המאפשר לקבל את גרסת מי מהם, כפי שנמסרה. המדובר בצעירים אשר בחרו להיכנס לתחום ניהול עסקי מזון ועשו כן באופן שאינו מאורגן ואינו מסודר, בלשון המעטה, כך שהעסק שהיה בבעלות בעלה של המתלוננת, נרשם על שמה, בשלב מאוחר יותר נרשם על שם רעית הנאשם. כל הצדדים הסתבכו בחובות שונים. שותפים שונים החליפו בעלים בעסק זה ובעסקים נוספים שהצדדים ניסו לנהל. עם סיום שמיעת הראיות, נראה כי מי מהצדדים לא בחר לשתף את בית המשפט במלוא הידוע לו וזאת, ככל הנראה, לאור טיב ההתנהלות שהיתה בעסק זה ובעסקים הנוספים, לרבות ההתנהלות החשבונאית.

לכך יש להוסיף, כי שני הצדדים נתונים כיום בהליכים שונים, אל מול ספקים, עובדים, ובעלי חוב אחרים, ולפי הנמסר מהם, פנו שני הצדדים להליכים של פשיטת רגל.

שני הצדדים אף עוינים זה את זה ולכל אחד טענות כנגד משנהו, שהתבטאו בעבר גם בהליכים משפטיים, כאשר כל אחד מהם מיחס את היווצרות החובות לצד האחר.

בנסיבות אלה, קטן המשקל שניתן יהיה ליחס לעדותו של מי מהם, בוודאי לא ניתן לבסס ממצא מתוקף עדות אחד מהם בלבד כלפי משנהו. בית המשפט נדרש, איפוא, להכריע באותה מחלוקת מצומצמת על בסיס העדויות ככל שהן נתמכות בראיות חיצוניות ואובייקטיביות ככל הניתן.

עלה בידי ההגנה להוכיח, כי הנאשם אכן שימש, בתקופה הרלוונטית לכתב האישום, כשותף בעסק ולא כעובד פשוט - שליח או אופה פיצות, כפי שניסתה להציגו המתלוננת. זאת נלמד, ראש וראשית, מעדות המתלוננת עצמה, אשר אשרה,

כי החל ממועד יציאתה לשמירת הריון, נותר הנאשם מנהל את העסק בעצמו, כאשר בשלב מסוים אף סיכמה עמו, כי תקבל מדי חודש בחדשו סך קבוע בן 5,000 ₪ בגין העסק והנאשם הוא שיקבל הרווחים, ככל שיהיו עודפים על סכום זה. זו אינה רק שותפות, אלא למעשה, המדובר בהשכרת העסק כולו לנאשם. וגם לפני שסוכם כך, עולה מהראיות שנשמעו, כי החל מפירוק השותפות עם חיים דיעי, דובר על הכנסת הנאשם כשותף בעסק ובחודש 09/08 אף נערך הסכם שותפות נ/1. אמנם, לצדדים טענות שונות בדבר ביטול הסכם השותפות בהמשך. ואולם, התנהלות עסק בפועל אינה בהכרח תואמת הרישומים המשפטיים והחשבונאיים - הדבר עלה בבירור מהראיות שנשמעו והוכח, כי בפועל, בלא קשר לשאלת המשך תוקף ההסכם, שימש הנאשם כמנהל העסק וכשותף בעסק.

מעבר לעדות המתלוננת ולהסכם השותפות נ/1, ניתן ללמוד זאת גם מהעברת מספר עוסק המורשה של העסק על שם רעית הנאשם; מכך שהנאשם הוא ששהה בעסק, הוא שהזמין סחורות, הוא ששילם לספקים, כעולה מהמסמכים שהוצגו מטעם ההגנה. עוד תומכים במסקנה זו דברי ע.ת. 2, אשר סיפר, כי הנאשם הוא שהיה עמו בקשר שותף בנוגע לטיפולים בקטנועים של בית העסק; תלושי השכר של העובדים שהוצאו כששמו של הנאשם מתנוסס עליהם; דברי העובדים בעסק ע.ה. 4 - 5.

למעשה, אף המתלוננת אשרה, כי בתקופה זו נהג הנאשם לבצע הזמנות ולעמוד בקשר מול הספקים. עולה מן האמור, כי הנאשם היה המוציא והמביא בעסק, או לכל הפחות, כפי הביטוי המקובל בתחום יחסי העבודה "ales kener", על פיו ישק דבר.

לעובדה זו רלוונטיות ממשית לשאלה, מי היה מעורב בהזמנת הקטנוע מושא כתב האישום.

שונה הדבר מקום בו מזמין עובד זוטר מיומנתו כלי רכב על שם בית העסק, ממצב דברים כפי שהוכח כאן, היינו - כי שותף בכיר, או לכל הפחות מנהל בעסק, אשר נוהג לבצע הזמנות ולטפל, בין היתר, בצי הרכב של העסק - ביצע הזמנה זו.

מכאן, שעצם הזמנת הקטנוע על ידי הנאשם אינה מעידה על כך, שלא בוצעה בהרשאת המתלוננת.

נוטר עוד להתייחס לשאלת ידיעת המתלוננת על הזמנת הקטנוע ואישורה את ההזמנה.

כאן, מוצא בית המשפט להעדיף את דבריו של ע.ת. 2 בזכרון הדברים ת/10 על פני אמרתו במשטרה ועדותו בבית המשפט. הדברים שנמסרו בזכרון הדברים היו תשובה ספונטנית לשאלת החוקר, כאשר העד טרם הבין את משמעות החקירה ומה טיבן של הגרסאות העומדות להכרעה. באותו זכרון דברים, מסר העד לחוקר כי העסקאות לרכישת הקטנועים זכורות לו, וכי "את העסקאות ביצעו זלדין [הנאשם] ועוד בחורה בשם סלעית [המתלוננת] שאת אבא שלה הוא מכיר". בהמשך מסר, כי "זלדין הוא שמילא את השיקים לפי בקשה של סלעית וסלעית חתמה על השיקים".

דומה, כי אין צורך בכל פרט נוסף על האמור בזכרון הדברים, כדי להוכיח, כי רכישת הקטנוע מושא כתב האישום בוצעה

בידיעת המתלוננת ובהסכמתה, כשהיא הנוכחת במעמד סגירת העסקה וחותרת על השיקים.

יצוין, העד הנו חבר של אבי המתלוננת, פעיל עמו, מזה שנים, באגודת האופנוענים "שועלי המדבר" אשר עורכת טיולי אופנועים ברחבי הארץ. עלה מהראיות, כי אבי המתלוננת הוא שקישר בין העד לבין הנאשם והוא שהביא לכך, שהמוסך בבעלות העד טיפל, באופן שוטף, בקטנועים של בית העסק. כך שלעד זה אין כל מניע לפגוע במתלוננת.

אמנם, בחקירתו במשטרה ובבית המשפט ניסה העד לתקן הדברים שמסר, ככל הנראה לאחר שהבין, בדרך כלשהי, כי עדותו מזיקה לגרסה שמסרה ולנסיגה להיפרע מהנאשם. כך, בחקירתו במשטרה טען העד, כי מי שהגיע עם הנאשם לבצע העסקה היתה בלונדינית עם מבטא רוסי. ואילו בבית המשפט הגדיל לעשות וניסה לשלב בין הגרסאות, תוך שמסר, כי אותה בחורה עם מבטא רוסי נקראה גם היא בשם "סלעית", כמו שמה של המתלוננת, וכי הוא סבר שזו היא בתו של "סבטון" חברו לאגודת האופנוענים, אך אין המדובר במתלוננת. אין צורך להכביר מילים, כי המדובר בגרסה מאולצת שאינה תואמת את נסיון החיים ואת האמור בזכרון הדברים, שם צין העד במפורש, כי מי שערכה את העסקה, היתה בתו של חברו - סבטון וכינה אותה בשם סלעית.

גם עדותה של ע.ה. 3, נציגת חברת לאומי צ'ק, תומכת בעמדת ההגנה. אמנם, לא עלה בידי מי מהצדדים לאתר הרישומים הנוגעים לאישור העסקה הספציפית בחברת לאומי צ'ק. ואולם, העדה מסרה, כי ככלל הנוהל הוא שבעל עסק העובד עם חברת לאומי צ'ק, נדרש לקבל שיקים רק מבעלי השיק, שהשיק משוך על חשבוננו, ואף לזהותו באמצעות תעודה מזהה. אחרת, אין החברה אחראית לשיקים שנמסרו. בנסיבות אלה, מסתבר יותר, כי לא היה מקבל השיקים, אלמלא היתה נוכחת במקום המתלוננת, אחרת, שם את כספו על קרן הצבי.

גם טענת המתלוננת, כי לא הבחינה בהוצאות בגין רכישת הקטנוע עד שנפתחו כנגדה תיקי הוצאה לפועל - בגין אי כיבוד השיקים - אינה מסתברת. זאת, הן לאור דבריה, כי נהגה לשבת באופן יומי ולעבור על החשבונות ביחד עם הנאשם, דברים שנתמכו גם מפי עדים נוספים; והן לאור כך, שהשיקים החלו לחזור עוד בזמן פעילות העסק. למעשה, עולה מהראיות, כי המתלוננת הבינה לפני העסק לקריסה, ולכן עברה למודל התפעולי במסגרתו השכירה, הלכה למעשה, את העסק לנאשם, ובסופו של דבר, משהכריעו החובות את העסק והחלה להבין, כי גם את דמי השכירות בסך 5,000 ₪ לחודש אין ודאות שתקבל - החליטה לסגור אותו כליל.

לכך יש להוסיף התבטאותה של המתלוננת בדיון בנוגע לצו המניעה, כפי שעולה מהפרוטוקול נ/2. שם, מסרה המתלוננת, כי היא שקנתה את הקטנועים, למרות שנרשמו על שם הנאשם. הדברים מדברים בעד עצמם.

ההגנה טענה טענות נוספות, ובין היתר, כי המתלוננת נכחה גם בעת הקבלת הקטנועים מהיבואן וכי הובלו מהיבואן בבני ברק באמצעות רכבו של אביה כשמחוברת אליו עגלה שנמסרה מהמוסך שבבעלות ע.ת. 2. ע.ת. 2 לא שלל אפשרות זו בעדותו. על אף מתן צו ליבואן, לא נמסרו תעודות המשלוח מהן ניתן היה להבין מי בדיוק קיבל לידיו את הקטנועים. צודקת ההגנה, כי היה על היחידה החוקרת לברר ענין זה בזמן אמת. אי-בירור ענין זה עד תום, מן הדין שיבוא לחובת התביעה.

המתלוננת, אשר נתבעת בגין שיקים שונים שמסרה, לרבות השיקים שנמסרו לרכישת הקטנועים, ואף נקלעה, לדבריה, לחדלות פירעון בשל כך - הנה בעלת אינטרס של ממש לטעון, כי לא היתה מודעת לרכישה.

בנסיבות אלה, ולאור הראיות שפורטו לעיל, מוצא בית המשפט, כי אין ניתן לבסס ממצא על עדות המתלוננת, במידה כזו המאפשרת להרשיע הנאשם בפלילין, בכל הנוגע לטענתה, כי הקטנוע מושא כתב האישום נרכש שלא בידיעת ושללא בהרשאתה. מסתברת יותר טענת הנאשם, הנתמכת בדברי העד ע.ת. 2, בזכרון הדברים ת/10, וביתר הראיות, כי הקטנועים נרכשו בידיעתה, בהסכמתה, ותוך שהיא מעורבת בעסקה ונוכחת לפחות בעת סיכומה.

לאור האמור - מוצא בית המשפט לזכות את הנאשם מהעבירות שבכתב האישום.

ניתנה היום, כ"ב אייר תשע"ו, 30 מאי 2016, במעמד הצדדים.

חתימה